

Under the blanket, Sophie waited.

After a minute or so, she lifted a corner of the blanket and peeped out.

For the second time that night her blood froze to ice and she wanted to scream, but no sound came out. There at the window, with the curtains pushed aside, was the enormous long pale wrinkly face of the Giant Person, staring in. The flashing black eyes were fixed on Sophie's bed.

The next moment, a huge hand with pale fingers came snaking in through the window. This was followed by an arm, an arm as thick as a tree-trunk, and the arm, the hand, the fingers were reaching out across the room towards Sophie's bed.

This time Sophie really did scream, but only for a second because very quickly the huge hand clamped down over her blanket and the scream was smothered by the bedclothes.

Sophie, crouching underneath the blanket, felt strong fingers grasping hold of her, and then she was lifted up from her bed, blanket and all, and whisked out of the window.

If you can think of anything more terrifying than that happening to you in the middle of the night, then let's hear about it.

The awful thing was that Sophie knew exactly what was going on although she couldn't see it happening. She knew that a Monster (or Giant) with an enormous long pale wrinkly face and dangerous eyes had plucked her from her bed in the middle of the witching hour and was now carrying her out through the window smothered in a blanket.

What actually happened next was this. When the Giant had got Sophie outside, he arranged the blanket so that he could grasp all the four corners of it at once in one of his huge hands, with Sophie imprisoned inside. In the other hand he seized the suitcase and the long trumpet thing and off he ran.

Sophie a takaró alatt várt.

Egy-két perccel később felemelte a takaró egyik sarkát, majd kikukucskált.

Azon az éjjelen másodszor fagyott vére jéggé, s akart sikítani, de egy hang sem hagyta el az ajkait. Az ablaknál, amin a függöny félre volt húzva, állt egy roppant hosszú, sápadt és ráncos arcú óriás ember, aki mereven bámult. Fénylő fekete szemei Sophie-ra meredtek.

A következő pillanatban, egy sápadt ujjú óriási kéz settenkedett be az ablakon át. Egy karban folytatódott, ami olyan vastkos volt, mint három fatörzs. És ez a kar, ez a kéz, ezek az ujjak kinyúltak a szobán át Sophie ágya felé.

Sophie ez alkalommal tényleg sikított, de csak egy pillanatra tudott, mert a hatalmas kéz villámgyorsan összeszorult a takarója felett és sikolya eltompult az ágyneműben.

Sophie összekuporodott a takaró mélyén és érezte, amint az erős ujjak mohón megragadják, majd felemelik az ágyáról, mindenestől, takarójával együtt, s suhan ki vele az ablakon.

Ha el tudsz képzelni valami félelmetesebbet, ami megtörténhet veled az éjszaka közepén, akkor hát halljuk.

A rettenetes dolog az volt, Sophie pontosan tudta, hogy mi történik vele, bár nem láthatta azt. Tudta, hogy a szörny (vagy óriás), a roppant hosszú, sápadt, ráncos arccal és fenyegető szemekkel, kiviszi őt az ablakon át a takarójába simulva.

Ami ezek után történt. Az az volt, hogy az óriás kijuttatta Sophie-t az utcára, majd összerendezte a takarót, vagyis megragadta a négy sarkát egyszerre, mindössze az egyik hatalmas kezével. Így Sophie-t csapdába ejtve a belsejében. A másik kezével, pedig megragadta a bőröndöt és a hosszú trombitaféleséget és elrohant.

(Szrnka Dávid 9.B fordítása)